

Arrest

nr. 256 153 van 10 juni 2021
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE wnd. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 18 februari 2021 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 20 januari 2021 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 april 2021, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 mei 2021.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. DILLEN *loco* advocaat B. SOENEN en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaten C. DECORDIER en T. BRICOUT verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster verklaarde op 1 juni 2008 het Rijk te zijn binnengekomen en vroeg op 02 juni 2008 de internationale bescherming aan in de vorm van een asielaanvraag. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) weigerde op 10 oktober 2008 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster. Het beroep dat verzoekster tegen deze beslissing indiende bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) resulteerde in het arrest nr. 21.481 van 16 januari 2009 waarbij haar de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werden geweigerd. Het cassatieberoep dat verzoekster tegen dit arrest indiende bij de Raad van State, werd ontoelaatbaar verklaard bij beschikking nr. 4.065(c) van 25 februari 2009.

Op 28 januari 2009 werd verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 16 maart 2009 diende verzoekster een tweede asielaanvraag in.

De adjunct-commissaris-generaal besliste op 17 juni 2009 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster te weigeren. Deze beslissing werd ingetrokken op 29 juli 2009. Een nieuwe weigeringsbeslissing werd genomen op 27 oktober 2009. Tegen deze beslissing stelde verzoekster beroep in bij de Raad, die bij arrest nr. 38.844 van 17 februari 2010 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekster heeft geweigerd.

Op 6 mei 2010 werd verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten.

Op 26 maart 2010 diende verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in, in toepassing van artikel 9ter van wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet). Deze aanvraag werd bij beslissing van 12 juli 2010 onontvankelijk verklaard, maar deze beslissing werd ingetrokken op 30 augustus 2010. Een nieuwe onontvankelijkheidsbeslissing werd genomen op 13 september 2010.

Op 27 december 2010 heeft verzoekster een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet ingediend. Deze werd bij beslissing van 14 maart 2011 onontvankelijk verklaard. Het beroep dat verzoekster indiende tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 65 178 van 29 juli 2011.

Op 22 november 2016 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, die op 23 januari 2017 onontvankelijk werd verklaard.

Op 26 april 2018 diende verzoekster opnieuw een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet, met betrekking tot dewelke aan haar raadsman werd meegedeeld dat er geen gevolg aan kon worden gegeven aangezien ze niet werd ingediend volgens de geijkte procedures.

Op 28 mei 2019 diende verzoekster een nieuwe aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Deze aanvraag werd op 20 januari 2021 onontvankelijk verklaard. Deze beslissing werd door verzoekster aangevochten bij de Raad.

Ook op 20 januari 2021 werd een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) afgeleverd. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Bevel om het grondgebied te verlaten

De mevrouw, die verklaart te heten:

[...]

nationaliteit: Ethiopië

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven,

binnen 30 dagen na de kennisgeving.

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

o Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum.”

Het beroep dat verzoekster had ingesteld tegen de beslissing van 20 januari 2021 waarbij haar aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk werd verklaard, werd door de Raad verworpen bij arrest nr. 256 152 van heden.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Het enig middel is afgeleid uit de schending van de artikelen 7 en 74/13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 3, 8 en 13 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM), van de artikelen 7, 19, en 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht en van het redelijkheids-, zorgvuldigheids- en evenredigheidsbeginsel.

Verzoekster zet het middel uiteen als volgt:

“De Dienst Vreemdelingenzaken begaat een manifeste beoordelingsfout, door aan de verzoekster mede te delen dat hij het grondgebied dient te verlaten.

Motiveringsplicht

Dat aan iedere administratieve rechtshandeling draagkrachtige motieven ten grondslag moeten liggen. Dat een bestuurshandeling aldus is gemotiveerd als niet alleen de concrete feiten maar ook de op die feiten toepasselijke rechtsregels worden vermeld en tevens wordt uitgelegd hoe de toepassing van die rechtsregels op de feiten naar de uiteindelijke beslissing heeft geleid.

Overeenkomstig artikel 62 van de Vreemdelingenwet moeten alle administratieve beslissingen met redenen omkleed worden.

Artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 bepalen dat de bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd en dat de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende moet zijn.

Uit de bestreden beslissingen dient te blijken dat de Dienst Vreemdelingenzaken met alle feitelijke elementen - de specifieke situatie van de betrokken persoon - heeft rekening gehouden.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De formele motiveringsplicht vereist dat deze motieven opgenomen zijn in de beslissing zelf. In de beslissing is naast standaardformuleringen enkel het volgende te vinden:

"Krachtens artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980, verblijft zij in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten:

Betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort, noch van een geldig visum."

(zie het stuk 1)

Dit kan onmogelijk alle redenen die ten grondslag liggen aan de beslissing weergeven.

Eén van deze redenen is bijvoorbeeld, als de verzoekster moet speculeren, de weigering van de aanvraag tot regularisatie o.b.v. het art 9bis die toevallig op dezelfde dag genomen werd.

Het feit dat de verzoekster al dient te speculeren over de redenen ten gronde zegt genoeg...

Het feit dat de verzoeker misschien juist gokt over de redenen van haar bijlage 13 is niet voldoende om vast te stellen dat aan de voorwaarde van de motiveringsplicht is voldaan.

De verweerster kan niet redeneren dat in dit geval aan het doel van de motiveringsplicht, de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid haar beslissing heeft genomen, is voldaan.

Het doel is rechtszekerheid verschaffen door duidelijk de motieven op te nemen in de beslissing. Het feit dat de verzoekster met bijstand van een advocaat na raadpleging van het administratief dossier kan afleiden dat de bijlage 13 waarschijnlijk genomen werd naar aanleiding van de niet-ontvankelijk verklaring van haar regularisatieaanvraag doet hier geen afbreuk aan.

Des te meer omdat de motieven met betrekking tot de duurzame verankering van de verzoeker en haar vrees bij terugkeer ook in die beslissing niet aan bod komen. Die beslissing stelt enkel:

"Gezien deze aanvraag niet werd vergezeld door één van de vereiste identiteitsdocumenten, zijnde een (kopie) van het internationaal erkend paspoort of een gelijkgestelde reistitel, of (een) kopie van de nationale identiteitskaart, noch van een geldige verschooning voor de afwezigheid ervan, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld"

(zie het stuk 2)

De verwerende partij dient bij het nemen van een bevel om het grondgebied te verlaten rekening te houden met internationale verplichtingen, het gezinsleven en de gezondheidstoestand van de betrokken persoon.

Dit is expliciet verrat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet:

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

Hieromtrent is geen motivatie aanwezig, in de bestreden beslissing. Dit op zich is een schending van de materiële motiveringsplicht.

Sterker nog, in de vermoedelijk verwante beslissing met betrekking tot de aanvraag 9bis van de verzoekster is ook niets hieromtrent gemotiveerd. De verweerster kan dan ook niet voorhouden dat ze in het kader van deze aanvraag dit onderzocht heeft, wat overigens nog steeds een schending van de formele motiveringsplicht zou inhouden.

De beslissing is dus manifest onvoldoende gemotiveerd.

4.2.

Zorgvuldigheidsbeginsel, evenredigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding.

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het administratief dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

Het evenredigheidsbeginsel stelt ertoe dat het bestuur in rechte en in feite een verantwoorde beslissing neemt.

Het redelijkheidsbeginsel houdt in dat men op zich van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na de lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient, bij zijn uitoefening van zijn wettelijk toezicht, na te gaan of de (gemachtigde van de) Staatssecretaris bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of hij die correct heeft beoordeeld en of hij op grond daarvan niet kennelijk onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Uit de navolgende bespreking zal blijken dat de gemachtigde van de Staatssecretaris ook bovenstaande verplichtingen en rechtsbeginselen met de voeten heeft getreden.

4.3.

Het artikel 7 bepaalt :

"Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde aan de vreemdeling, die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af te geven of moet de minister of zijn gemachtigde in de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° bedoelde gevallen een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten af te geven] :

1 ° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten;

Bijgevolg kan de Dienst Vreemdelingen overgaan tot het nemen van een bevel tot verlaten binnen een bepaalde termijn en dient zij hierbij de internationale verplichtingen te respecteren.

Er zijn diverse gegronde redenen om te besluiten tot de vernietiging.

De beslissing biedt geen afdoende motivering voor de genomen beslissing en houdt geen afdoende rekening met de persoonlijke elementen eigen aan het dossier van de verzoekster.

Uit de wettelijke basis die aan de bestreden beslissing ten grondslag ligt, blijkt dat met een stereotype motivering geen genoegen kan genomen worden, aangezien een individuele beoordeling zich opdringt :

Zijn er in casu bepalingen in internationale verdragen die aan de betrokkene een voordeel opleveren?

Welke zijn de specifieke omstandigheden eigen aan het geval?

Zijn er humanitaire redenen die in rekening dienen gebracht te worden?

Zijn er minder verregaande oplossingen?

Dit is expliciet vervat in het artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet :

"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land."

De bestreden beslissing van verwijdering (zie stuk 1) bevat weliswaar een motivering doch die is manifest foutief.

De persoonlijke situatie toont aan dat de verzoekster wel degelijk een werkelijk privéleven in België heeft.

Ze heeft een inburgeringstraject met succes afgerond.

Ze heeft cursussen Nederlands met succes afgerond.

Ze heeft vele vrienden, al dan niet via haar kerk, van Belgische nationaliteit, in België.

Ze legde reeds vele aanbevelingsbrieven voor van mensen die op haar rekenen voor sociale, praktische, en mentale zaken.

4.4.

De verzoekster wenst zich ook te beroepen op de artikelen 3 en 13 EVRM.

- 4.4.1.

Het art. 3 EVRM stelt:

"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. "

Het art. 13 E.V.R.M. omhelst het recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel:

"Een ieder wiens rechten en vrijheden die in dit Verdrag zijn vermeld, zijn geschonden, heeft recht op een daadwerkelijk rechtsmiddel voor een nationale instantie, ook indien deze schending is begaan door personen in de uitoefening van hun ambtelijke functie."

T.a.v. de verzoekster werd een bevel om het grondgebied te verlaten uitgevaardigd. Tegen deze negatieve beslissing staat een annulatieberoep bij Uw Zetel overeenkomstig het art. 39/2, §2 Vw open.

Deze procedure heeft geen schorsende werking.

Het ontbreken van de schorsende werking van deze beroepsprocedure doet vragen rijzen omtrent de effectiviteit van dit rechtsmiddel.

Het ontbreken van schorsende werking impliceert immers dat de Belgische overheid het bevel om het grondgebied te verlaten kan tenuitvoerleggen...

Daarenboven, wanneer een verdedigbare grief wordt aangevoerd in het kader van een mogelijke schending van het art. 3 E.V.R.M. vereist de daadwerkelijkheid van een rechtsmiddel in de zin van het art. 13 E.V.R.M. dat dit rechtsmiddel automatisch een schorsende werking dient te hebben enerzijds en anderzijds dat het moet beoordeeld worden met een controle ex nunc, met een zo grondig en nauwgezet mogelijk onderzoek van de grief inzake het art 3 E.V.R.M.!

Het is inmiddels vaste rechtspraak van het EHRM dat ieder beroep tegen een verwijderingsmaatregel een schorsend karakter dient te hebben, zeker indien de middelen gegrond zijn op art. 3 E.V.R.M.

Het HVJ oordeelt in dezelfde zin omtrent art. 19 lid 2 (verbod onmenselijke behandeling) en art. 47 (doeltreffend rechtsmiddel) van het Handvest van de EU grondrechten: op het ogenblik van het nemen van een terugkeerbesluit moet de vreemdeling beschikken over een doeltreffend rechtsmiddel met schorsende werking indien de uitvoering van het besluit voor de vreemdeling een ernstig risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling (zie onder meer HVJ 17.12.2015 Tal 1/België).

- 4.4.2.

In casu zal de verzoekster een onmenselijke behandeling te moeten ondergaan bij terugkeer naar herkomstland.

o 4.4.2.1.

Verzoekster is een sympathisant van het Oromo Liberation Front, en heeft zich na aankomst in België aangesloten bij de 'Union of Oromo Students in Europe'. Omwille van haar engagement en activiteiten binnen deze organisatie bestaat de mogelijkheid dat verzoekster bij een terugkeer naar Ethiopië zou worden vervolgd door de lokale autoriteiten. Minstens loopt ze bij terugkeer een risico op het lijden van ernstige schade.

De sympathie van verzoekster voor het OLF nam sterk toe op het moment dat haar broer werd opgepakt en opgesloten, zonder een eerlijk proces of respect voor de rechten van verdediging.

Na deze gebeurtenis nam verzoekster het internetcafé over, waardoor ze dagelijks de repressie van het heersende regime t.o.v Oromo-aanhangers ervoer.

De verzoekster woonde sinds september 2008 de activiteiten van de UOSE bij.

De Ethiopische overheid is op de hoogte van de samenstelling van de organisatie, en treedt gewelddadig op t.o.v. haar leden.

o 4.4.2.2.

De verzoekster is van Oromo-ethnie. De groep ondervindt veel problemen in het huidige Ethiopië en daardoor braken er bloederige protesten uit in 2014-2015 alsook in 2018-2019.

In 2014 publiceerde Amnesty International een rapport over de manier waarop Oromoaanhangers in Ethiopië onderdrukt worden door het huidige regime. Hierin staat te lezen dat familieleden van OLF-aanhangers door de overheden benaderd worden en gearresteerd, enkel omdat ze gerelateerd waren aan een persoon waarnaar de veiligheidsdiensten op zoek waren. Ook werden ze bedreigd of gefolterd met als doel informatie vrij te geven over het gezochte familielid.

Het rapport vermeldt ook de condities waarin de opsluitingen gebeuren. De geïnterviewden getuigen van kleine cellen die werden gebruikt om tientallen dissidenten op te sluiten, in menonwaardige omstandigheden. Enige vorm van beweging of comfortabel genieten van nachtrust is onmogelijk. De gevangenen hebben geen toegang tot proper water of voeding, en genieten geen medische verzorging. Verzoekster is zelf een periode opgesloten geweest in de Kaliti-gevangenis in Addis Abeba. Deze opsluiting had tot gevolg dat ze werd opgenomen in het Menelik-ziekenhuis, aangezien de erbarmelijke omstandigheden waarin haar opsluiting werd gehandhaafd een weerslag hadden op haar fysieke gezondheid. Verschillende onderzoeken wijzen op letsels die verzoekster opliep aan haar lever, en die medische opvolging en een medicamenteuze behandeling vereisten na haar ontsnapping."

Een rapport van UK-Home office specifiek over deze groep stelt:

"Despite being the largest ethnic group in Ethiopia, Oromos have not enjoyed a level of political influence commensurate with their numbers.

(...)

The Ethiopian government has arrested thousands of people around the capital, Addis Ababa, over the last week and sent many of them to military camps for "rehabilitation," the authorities said on Monday, as the government sought to respond to mounting criticism from Ethiopians who say it has done little as ethnic violence has flared... the first sign of tension appeared in Addis Ababa, as Oromo youth from their nearby heartland of Oromia flocked to the capital to welcome the returning separatists [OLF]. Scuffles broke out when the young people started to paint the streets and walls of the capital with the green and red colors of the group's flag. 'Deadly violence spread to the Oromia region...

In the following days, about 35 people were killed in Addis Ababa and the region around the city, the authorities said. Some were killed by the police during protest demonstrations against the ethnic violence and what the protesters regarded as government inaction..."

(zie het stuk 3)

o 4.4.2.3.

Daarnaast is de regio Oromia, waar de verzoekster van afkomstig is, is niet veilig.

Een artikel van 02.11.2020 stelt:

"Armed assailants killed at least 32 people and burnt down 21 houses in an attack in Western Wollega Zone (Oromia region) on Sunday night, November 1. Between 700 and 750 people were also displaced due to the violence near Guliso. Local officials stated that the attack was carried out by members of the Oromo Liberation Army (OLA), who reportedly targeted members of the Amhara ethnic group after soldiers stationed in the area withdrew for unclear reasons.

Security operations are likely in the area following the incident. Further incidents of ethnic violence are likely in the Oromia region over the near term.

(...)

Numerous attacks in and around the Oromia region over the last year have been attributed to the OLA, but many have proved difficult to distinguish from outbreaks of communal violence and unrest which have also erupted in the region."

(zie het stuk 4)

Ook het Human rights watch report betreffende Ethiopië van 2021 wijst op de verslechterde veiligheidstoestand in Ethiopië:

"The security and human rights situation in Ethiopia deteriorated as Prime Minister Abiy Ahmed struggled to maintain order amid growing unrest and political tensions. The rights landscape was

defined by ongoing abuses by government security forces, attacks on civilians by armed groups, deadly violence along communal and ethnic lines, and a political crisis.

(...)

The June 29 assassination of popular Oromo singer Hachalu Hundessa triggered protests, a heavyhanded security force response, large-scale property destruction, and violence by civilian assailants that targeted minority communities in Oromia. The attacks heightened existing social and political tensions, which were further exacerbated by the arrest of dozens of members of opposition parties in July for their alleged connection with the violence.

In southern and western Oromia, government counterinsurgency campaigns against armed rebel groups resulted in serious human rights violations and abuses against local communities committed by all sides.

(...)

Little progress was made into ensuring justice for past and recent abuses, including investigations into the deadly October 2019 violence.

(...)

Reports of extrajudicial killings, mass arrests and detentions, and violence against ethnic Oromo civilians, including medical professionals, accused of supporting or being sympathetic to the armed rebel group the Oromo Liberation Army (OLA), were widespread.

(...)

On August 17, protests broke out in eastern Oromia in response to the continued detention of prominent Oromo opposition leaders Jawar Mohammed and Bekele Gerba. In August, security forces arrested, beat, and used excessive force against scores of protesters, and allegedly killed over 40 people in eastern Oromia.

(...)

Longstanding grievances and increasing polarization over historical and complex questions about land, politics, and identity, led to deadly violence among ethnic communities in 2020.

Violence on 22 university campuses in 2019, mainly in the Oromia and Amhara regions, continued in the first half of the year, prompting an estimated 35,000 students to flee.

In January, conflict between Amhara and Oromo groups erupted in Harar over the use of the old national flag and decorations during the Orthodox Christian celebration Epiphany, resulting in an unknown number of casualties and the destruction of property.

(...)

Hachalu's killing triggered one of the deadliest periods of unrest. Over 170 people were killed, some by security forces, others in attacks by civilian assailants who also looted and burned the businesses and homes of ethnic Amharas and other minority communities, causing significant property destruction and the displacement of over 9,000 people."

(zie het stuk 5)

o 4.4.2.4.

De verzoekster is gelieerd aan pro-Oromo-organisaties.

De situatie in Omoria is onrustig.

Oromo activisten en protesten worden hardhandig aangepakt.

De situatie van onrust in Ethiopië is bedroevend, het feit dat verzoekster gelieerd wordt aan het OLF problematisch.

De verzoekster is duidelijk een doelwit en zal niet veilig zijn in Ethiopië. Uit de bestreden beslissing blijkt nergens dat hier rekening mee gehouden is.

4.5.

BESLUIT

Er wordt niet draagkrachtig gemotiveerd.

Schendingen van de artikelen 3, 8 en 13 E.V.R.M. zijn nakend.

In casu is het duidelijk dat de Dienst Vreemdelingenzaken geen afweging heeft gemaakt.

Er is geen rekening gehouden met de situatie in Ethiopië.

Er is geen rekening gehouden met de problemen die de verzoekster zal kennen en reeds gekend heeft door haar vermeende toebehoren tot het OLF.

Er is geen rekening gehouden met haar privéleven in België.

** * **

De bestreden beslissing is kennelijk onzorgvuldig en maakt een manifeste schending uit van de hierboven beschreven principes en wetsbepalingen.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.”

2.2.1. Verzoekster betoogt vooreerst dat uit de motivering van de bestreden beslissing niet blijkt waarom de bestreden beslissing werd genomen en dat ze dus onmogelijk alle redenen die ten grondslag liggen aan de bestreden beslissing kan weergeven. Zij kan alleen maar speculeren, zo stelt zij, dat de beslissing werd genomen omdat haar aanvraag op grond van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet die dag werd afgewezen.

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing verwijst naar artikel 7, eerste lid, 1° van de Vreemdelingenwet en stelt dat verzoekster in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van dezelfde wet vereiste documenten, meer bepaald dat zij niet in het bezit is van een geldig paspoort, noch van een geldig visum. De toegepaste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd meer voordelige bepalingen vervat in een internationaal verdrag, kan de minister of zijn gemachtigde of, in de in 1°, 2°, 5°, 9°, 11° of 12° bedoelde gevallen, moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen :

1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten; [...].”

De Raad wijst erop dat verzoekster beweert dat de motivering van de bestreden beslissing foutief is, maar niet betwist dat zij geen houder is van de vereiste documenten, en zij toont niet aan dat deze vaststelling op zich niet reeds volstaat om het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Dat er bijkomende redenen zouden moeten zijn om het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren en daaromtrent te motiveren, zoals verzoekster wil laten gelden, blijkt niet.

2.2.2. De Raad stelt wel vast dat er redenen zouden kunnen zijn die de verwerende partij ervan zouden kunnen weerhouden om het bevel om het grondgebied te verlaten af te leveren. Deze redenen kunnen worden gevonden in internationale verdragen, zoals blijkt uit artikel 7 van de Vreemdelingenwet, of in artikel 74/13 van dezelfde wet. Indien van toepassing, is een individueel onderzoek van de situatie van de betrokken vreemdeling noodzakelijk.

2.2.3. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij zich dienstig kan beroepen op artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Immers, uit niets blijkt dat haar situatie enig raakvlak heeft met de elementen waarmee krachtens deze bepaling rekening moet worden gehouden bij het nemen van een verwijderingsbeslissing : in de situatie van verzoekster is geen sprake van minderjarige kinderen, en evenmin van gezondheidsproblemen of een gezins-of familieleven in België. Derhalve valt ook niet in te zien waarom hierover had moeten worden gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2.2.4. Wat betreft de door verzoekster aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, is de Raad van oordeel dat verzoekster niet aantoont dat ze zich dienstig kan beroepen op deze bepaling om de bestreden beslissing ondeugdelijk te horen verklaren. Immers, de bescherming verleend door artikel 8 van het EVRM is niet absoluut en waarborgt als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 115; EHRM 24 juni 2014, Ukaj/Zwitserland, § 27). De verdragsstaten hebben het recht, op grond van een vaststaand beginsel van internationaal recht, behoudens hun verdragsverplichtingen, met inbegrip van het EVRM, de toegang, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen te controleren (EHRM 26 juni 2012, Kurić en a./Slovenië (GK), § 355; zie ook EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 100). De staat is aldus gemachtigd om de voorwaarden voor de binnenkomst, het verblijf en de verwijdering van niet-onderdanen vast te leggen. Dit geldt des te meer wanneer, zoals *in casu*, het privéleven werd opgebouwd in precair verblijf. Het EHRM heeft al eerder geoordeeld dat wanneer dat het geval is, enkel in bijzonder uitzonderlijke omstandigheden het terugsturen van de betrokkene een schending van artikel 8 van het EVRM betekent (cf. EHRM 3 oktober 2014, Jeunesse/Nederland (GK), § 108 en de daar opgesomde rechtspraak). Daarenboven blijkt uit de gegevens van de zaak dat het de bedoeling is van verzoekster om een machtiging tot verblijf te vragen. Daarbij dient erop te worden gewezen dat het EHRM stelt dat Staten het recht hebben om van vreemdelingen, die een verblijfsrecht of verblijfsmachtiging wensen op hun grondgebied, te vereisen dat zij een passende aanvraag indienen in het buitenland. Staten hebben geen

verplichting om vreemdelingen het resultaat van de behandeling van hun aanvraag op hun grondgebied te laten afwachten (EHRM, 9 oktober 2012, nr. 3391/12, Djokaba Lambi vs. Nederland, par. 81; en EHRM, 3 oktober 2014, nr. 12738/10, Jeunesse vs. Nederland, par. 101).

Gelet op deze uitgangspunten kan verzoekster niet volstaan met een loutere verwijzing naar een afgerond inburgeringstraject, met succes afgeronde cursussen Nederlands, “*vele vrienden*” en “*vele aanbevelingsbrieven [...] van mensen die op haar rekenen voor sociale, praktische, en mentale zaken.*”, maar moet zij daarentegen aannemelijk maken dat in haar specifieke omstandigheden er een schending voorligt van artikel 8 van het EVRM. Zij blijft daartoe in gebreke. In die optiek toont zij dan ook geen schending aan van artikel 8 van het EVRM, en maakt zij evenmin aannemelijk dat zij enig belang heeft bij haar grief dat hierover niet werd gemotiveerd in de bestreden beslissing.

2.2.5. Met betrekking tot artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie betoogt verzoekster dat de huidige beroepsprocedure geen schorsende werking heeft hetgeen in strijd zou zijn met het recht op een daadwerkelijk, doeltreffend rechtsmiddel. Naast de vaststelling dat dit in wezen een wettigheidskritiek betreft waarvoor de Raad niet bevoegd is, kan worden volstaan met de vaststelling dat op het ogenblik dat de debatten werden gesloten niet is gebleken dat verzoekster gedwongen werd verwijderd en dat er geen elementen voorliggen waaruit zou kunnen worden afgeleid dat dat op heden anders is. Verder, waar verzoekster betoogt dat een daadwerkelijk rechtsmiddel de *ex nunc*-beoordeling van de grief op grond van artikel 3 van het EVRM vereist, kan worden verwezen naar hetgeen volgt. Verzoekster toont *in casu* niet aan welk belang zij heeft bij de aangevoerde schending van artikel 13 van het EVRM en artikel 47 van het Handvest.

2.2.6. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat “*Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen*”. Wie zich wenst te beroepen op deze bepaling moet er blijk van geven dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat hij in het land waarnaar zij mogen worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling en moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM zal immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing vinden. Een blote bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden, volstaat evenmin.

Verzoekster beroept zich op haar profiel als sympathisante van het Oromo Liberation Front, dat zij zich bij haar aankomst in België had aangesloten bij de “*Union of Oromo Students in Europe*”; en dat de mogelijkheid bestaat dat zij omwille van haar engagement en activiteiten binnen deze organisatie bij terugkeer zou worden vervolgd door de lokale autoriteiten of minstens een ernstig risico zou lijden op ernstige schade.

Wat deze argumentatie betreft, moet erop worden gewezen dat verzoekster zich opnieuw beroept op het relaas en haar profiel als OLF-activist dat zij zich had aangemeten in het kader van haar verzoeken om internationale bescherming.

In het kader van haar eerste verzoek om internationale bescherming had de Raad het volgende geoordeeld:

“*Verzoekster steunt haar asielrelaas geheel op de OLF-verdenking van haar broer en haarzelf.*”

6.1. Volgens verzoekster doet haar onwetendheid met betrekking tot het activisme van haar broer “*niets af aan het feit dat zowel verzoekster als haar broer werden gearresteerd omdat zij ervan verdacht werden OLF te steunen. Verzoekster vernam immers naar aanleiding van haar eigen ondervraging dat haar broer was opgepakt omdat hij een supporter van OLF zou zijn, of hij dit al of niet was, weet verzoekster gewoonweg niet.*”. Verzoekster verwijt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen “*een verregaande onwetendheid betreffende de huidige Ethiopische context*” en licht toe “*Verzoeksters broer zou dan ook nooit aan verzoekster of zijn echtgenote hebben meegedeeld dat hij supporter/activist van het OLF was, enerzijds om zichzelf te beschermen en anderzijds om verzoekster en zijn echtgenote te beschermen.*”. Wat haar eigen overtuiging betreft stelt verzoekster dat zij “*kreeg wel degelijk sympathie voor OLF na de arrestatie van haar broer omdat zij op dat moment in haar persoonlijke omgeving te maken kreeg met de repressie van de overheid en het feit dat ook onschuldige burgers zonder enige uitleg en zonder enige vorm van proces konden worden opgepakt en vastgehouden. Bovendien nam zij na de arrestatie van haar broer diens internetcafé over waardoor zij in*

contact kwam met vnl. Oromo cliënteel en de dagelijkse discriminaties ten aanzien van Oromo onder ogen zag.”

6.1.1. Dat verzoekster tot de dag van vandaag niet weet of haar broer al dan niet supporter was van het OLF is strijdig met haar verklaringen ter verhoor op het Commissariaatgeneraal waar zij expliciet verklaarde “Mijn broer was supporter OLF. (...) Heb geen details over zijn bijdragen, maar zal wel bijdragen geleverd hebben, omdat hij supporter was.” (gehoorverslag CGVS, 24.09.2008, p.8). Het is bovendien niet ernstig te beweren dat verzoekster geen weet heeft van de concrete activiteiten van haar broer, zelfs niet, zoals het verzoekschrift stelt, of hij überhaupt al enigerlei actief was, wanneer ze jarenlang met haar broer samenwoonde, samen een internetcafé uitbaatte, sympathie hadden voor het OLF, dagelijks geconfronteerd werden met OLF-sympathisanten en bovendien door de politie gevisieerd werden op verdenking van steunverlening aan het OLF. In zoverre verzoekster en haar broer zich in een dergelijke situatie bevonden moeten zij dit, zij het om puur commerciële redenen, ook met elkaar besproken hebben. Bovendien zou haar broer door zijn activiteiten achter te houden zijn echtgenote en zus niet beschermen maar net te meer in gevaar brengen. Het al dan niet bestaan van activiteiten van verzoeksters broer, de intensiteit ervan en verzoeksters kennis hierover wijzigt voortdurend. Verzoeksters voorgehouden asielrelaas komt ongegrond voor.

7. Verzoekster argumenteert dat “De bestreden beslissing houdt in die optiek dan ook geen rekening met de verklaringen van verzoekster dat zij werd gearresteerd omwille van het feit dat er eerder in het internetcafé 2 Oromo studenten werden aangehouden omwille van hun activiteiten voor Oromo’s aan de universiteit. Verzoekster werd er dan ook van beschuldigd dat zij financiële steun zou geven aan deze 2 mensen. Tevens werd in het verhoor terloops gezegd dat zij de taak van haar broer in het internetcafé verder zette. Voor verzoekster is het zelf ook evenzeer onduidelijk wat hiermee bedoeld werd. Zij kon echter slechts verklaren wat zijzelf te horen kreeg van haar ondervragers in de gevangenis.” Verzoekster wijst er op “Uit diverse mensenrechten en landenrapporten blijkt bovendien dat het vasthouden van mensen zonder enig arrestatiebevel schering en inslag is” en meent dat haar “ook niet verweten [kan] worden dat zij de precieze aanklacht tegen haar persoon niet kent, wanneer zijzelf nooit officieel in staat van beschuldiging is gesteld en zij de facto wederrechtelijk werd vastgehouden.”

Verzoekster wijst er verder op dat de “Relief and Rehabilitation Commission” waarvoor ze werkte “een louter humanitaire organisatie was en verzoekster hierin geen leidinggevende functie uitoefende” en dat “pas wanneer verzoekster het internetcafé uitbaatte dat zij de overheid een doorn in het oog werd (...)”.

7.1. Verzoekster beperkt zich tot het herhalen van haar asielrelaas en het tegenspreken van de gevolgtrekking door de Commissaris-generaal. Als dusdanig wordt er echter géén afbreuk gedaan aan de bevindingen van de Commissaris-generaal die steun vinden in het administratieve dossier en op omstandige wijze worden uitgewerkt in de bestreden beslissing. De Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oordeelt terecht dat gelet op de ongeloofwaardigheid van het heimelijke activisme van haar broer, verzoeksters voorgehouden vervolging en opsluiting evenmin kan overtuigen. Verzoekster legt geen begin van bewijs neer over de uitbating van een internetcafé terwijl dit makkelijk aan te tonen is. De vervolging omwille van twee OLF-internetsurfers wordt dan ook niet op deze wijze aannemelijk gemaakt. Overigens is merkwaardig dat verzoekster die slechts vage verklaringen aflegt over het internetcafé en de OLF wel nauwgezet, spontaan en duidelijk is over haar taken binnen de Relief and Rehabilitation Commission. De Ethiopische overheid zou, zoals de Belgische overheid slechts kunnen vaststellen dat verzoekster onbekend is met de OLF, met haar broers voorgehouden activiteiten en zelf ook geen politiek profiel aannemelijk maakt. Verzoekster is daarenboven jarenlang een trouwe ambtenaar geweest voor de Ethiopische overheid (“van 1993 tot 1997 [2000-2001 tot midden 2005 Westerse kalender] werkte ik voor de Relief and Rehabilitation Commission (van de regering)” zie CGVS-verhoor p.5) en kwam nooit in opspraak.

Verzoekster gaf overigens zelf aan geen politieke interesse te hebben, geen activiteiten zou doen voor deze partij en geen supporter van het OLF te zijn maar wel een sympathisant (CGVS-verhoor p.3). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat gelet op haar niet-politiek profiel, een gegronde vrees voor vervolging gerechtvaardigd is.

7.2. Met betrekking tot de algemene rapporten waar verzoekster op wijst dient te worden vastgesteld dat het niet volstaat te verwijzen naar de algemene situatie in het land van herkomst en algemene rapporten dienaangaande om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Deze vrees voor vervolging dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr.121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).” (RvV nr. 21.481 van 16 januari 2009)”

In het arrest nr. 38 844 van 17 februari 2010 inzake het tweede verzoek om internationale bescherming, heeft de Raad het volgende vastgesteld:

“3.4. Met betrekking tot haar politieke activiteiten in België argumenteert verzoekster dat zij “heeft duidelijk uiteengezet in het eerste verhoor dat zij weliswaar geen supporter, maar wel een sympathisant van het OLF was. Onmiddellijk na haar aankomst in België heeft verzoekster gepoogd om in contact te komen met een Oromo organisatie. Nadat zij op de hoogte raakte van het bestaan van dergelijke Organisatie in België, heeft zij zich meteen aangesloten bij de “Union of Oromo Students in Europe”. Met opportunisme heeft deze beslissing helemaal niets te maken. (...) Verzoekster had, op het ogenblik da zij nog in Ethiopië verbleef, reeds sympathie voor het OLF. In het bijzonder verkreeg zij deze sympathie na de arrestatie van haar broer omdat zij op dat ogenblik in haar persoonlijke omgeving te maken kreeg met de repressie van de overheid en het feit dat ook onschuldige burgers zonder enige uitleg en zonder enige vorm van proces konden worden opgepakt en vastgehouden. Bovendien kwam cliënte na de arrestatie van haar broer, op het ogenblik dat zij de leiding had van het internetcafé, voornamelijk in contact met Oromo cliënteel, en werd zij bijgevolg dagdagelijks geconfronteerd met discriminatie ten aanzien van Oromo. Het feit dat verzoekster sinds september 2008 activiteiten van de Union of Oromo Students in Europe (UOSE) bijwoont, speelt wel degelijk een rol bij de beoordeling of verzoekster een reëel risico loopt wanneer zij terug naar Ethiopië zou worden gestuurd. Deze Organisatie is immers bekend bij de Ethiopische overheid en de overheid is op de hoogte van de leden die de bijeenkomsten van de UOSE bijwonen. Dat er wel degelijk vijandigheid is ten aanzien van Oromo studenten, waarbij geweld niet geschuwd wordt, bewijzen de afgeprinte internetartikelen.” Verzoekster legt een brief neer van de “Union of Oromo students in Europe Belgium” waarin haar activisme bevestigd wordt en de organisatie haar bezorgdheid uit omtrent verzoeksters veiligheid bij een eventuele terugkeer.

3.5. Verzoekster stelt dat zij in Ethiopië niet politiek actief was en uit de politieke activiteiten die zij in België aanvoert blijkt uit verzoeksters verklaringen en de neergelegde brief dat zij geen leidinggevende positie bekleedt en haar engagement beperkt is tot het bijwonen van bijeenkomsten. Daargelaten de geloofwaardigheid van haar politieke interesse, dient te worden vastgesteld dat verzoeksters activisme uiterst beperkt is. Verzoekster stelt zelf “Sinds ik lid werd, was er niet veel politieke activiteit, behalve geld ophalen en zenden voor de strijd”. Verzoekster geeft geen bijzonderheden over deze organisatie behalve dat “door diplomatie en financiële steun is er een link” met het OLF wat niet wordt aangetoond. Er kan dan ook niet worden aangenomen dat zij voor dergelijk kleinschalig engagement vervolging dient te vrezen. Overigens, het is niet ernstig de Ethiopische veiligheidsdiensten dermate te onderschatten door te menen dat zij het verschil niet kunnen maken tussen de honderdduizenden Ethiopiërs in het buitenland die om opportunistische of om persoonlijke redenen meelopen met manifestaties en de persoonlijkheden die effectief een bedreiging vormen voor het regime. Het is mogelijk dat de Ethiopische overheden op de hoogte zijn van de acties van asielzoekers in België, maar verzoekster maakt niet aannemelijk dat de Ethiopische overheden haar als een gevaar zouden beschouwen voor de stabiliteit van het politieke systeem. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat personen met een aan haar gelijkaardig profiel bij een terugkeer naar Ethiopië gevaar zouden lopen. Dit klemmt te meer nu uit verzoeksters eerste asielaanvraag blijkt dat “Verzoekster is daarenboven jarenlang een trouwe ambtenaar geweest voor de Ethiopische overheid (...) geen politieke interesse te hebben, geen activiteiten zou doen voor deze partij en geen supporter van het OLF te zijn”. Deze verklaringen ontkennen duidelijk de toevoeging “maar wel een sympathisant” (zie RvV 16 januari 2009, nr. 21.481). Verzoeksters thans ingeroepen asielmotieven beantwoorden dan ook niet aan de continuïteitsvereiste, evenmin kan worden aangetoond dat verzoeksters politieke interesse, laat staan overtuiging, reeds in het land van herkomst bestond.”

De Raad oordeelde op deze gronden dat in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de vluchtelingenrechtelijke zin kon worden aangenomen.

Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster zich niet zonder meer kan beroepen op haar profiel en dat van haar broer als zijnde OLF-activisten/aanhangers. Verzoekster kan zich thans dan ook niet verlaten op actuele rapporten die melding maken van de repressie, door de Ethiopische overheid, van OLF-aanhangers of hun familieleden in het algemeen, of in het kader van het neerslaan van betogingen in het bijzonder om een reëel risico op een schending van artikel 3 van het EVRM in haren hoofde aannemelijk te maken. Immers, de feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 van het EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, deel 2.1, nr. 3.7).

Gelet op de eerdere beoordeling van de verzoeken om internationale bescherming, is de Raad van oordeel dat de verwerende partij geen bijkomend onderzoek moest doen naar en evenmin moest motiveren over een mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM. Het feit dat deze beoordeling reeds dateert van jaren geleden doet daaraan geen afbreuk, nu het uitgangspunt van verzoekster, met name dat zij als OLF-aanhanger/sympathisant of als familielid van een OLF-aanhanger een reëel risico zou lopen op een onmenselijke of vernederende behandeling niet werd aangenomen en verzoekster niet in concreto aantoont waarom daar thans anders over moet worden gedacht.

Verzoekster verwijst nog naar een internetartikel inzake regionaal geweld dat heeft plaatsgevonden op 1 november 2020 en naar het rapport van Human Rights Watch van 2021 waarin wordt gewezen op het geweld dat voortspuit uit etnische conflicten in een sfeer van sociale en politieke spanningen. In de mate dat verzoekster ook in deze context blijft vasthouden aan haar vermeende OLF-profiel, kan worden verwezen naar hetgeen eerder al werd gesteld. Verder moet worden vastgesteld dat verzoekster met haar citaten niet aantoont dat het geweld in de regio actueel van die aard zou zijn dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij louter door haar aanwezigheid aldaar een reëel risico zou lopen om te worden blootgesteld aan een reëel risico op de schending van artikel 3 van het EVRM. Terzijde kan er nog op worden gewezen dat, hoewel de bescherming onder deze bepaling absoluut is, het bevreemdend voorkomt dat verzoekster, indien zij van oordeel is dat de actuele situatie in haar herkomstregio van die aard is dat haar terugkeer een schending van artikel 3 van het EVRM zou betekenen, zij de Belgische overheid op grond van die recente gegevens niet om internationale bescherming heeft verzocht.

Een schending van artikel 3 van het EVRM is niet aangetoond. Ten overvloede kan er nog op worden gewezen dat de thans bestreden beslissing geen gedwongen verwijdering beoogt. Het Grondwettelijk Hof heeft in zijn arrest nr. 112/2019 van 18 juli 2019 geoordeeld dat in de gevallen waarin een aanzienlijke tijd is verlopen tussen het bevel om het grondgebied te verlaten en de daadwerkelijke tenuitvoerlegging van dat bevel, de minister of zijn gemachtigde op het ogenblik van die tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten een nieuw onderzoek verricht van het risico op schending van artikel 3 van het EVRM.

2.2.7. Het middel heeft geen ruimere draagwijdte dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld, en moet derhalve worden afgewezen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien juni tweeduizend eenentwintig door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS